

Avskedspredikan i Skepplanda församlingshem 2024

Andra söndagen i fastan

”Den kämpande tron”

1 Mos 32:22-31

2 Kor 6:1-10

Matt 15:21-28

Ps: 137, 21, 218, 399, 252

I samtliga tre läsningar möter vi kämpande människor. Människor som har kämpat med Gud, med Jesus och andra människor. I den första läsningen var det Jakob som kämpade med en okänd vid Jabboks vad. Där är det han som blir angripen och måste försvara sig men ändå slutar det med att han vägrar släppa den mystiske främlingen. Jag tänker på ett ställe i Dag Hammarskjölds bok *Vägmärken*. Han skrev ju den boken som en slags poetisk dagbok om sin kamp med Gud och tron och där han skriver på ett ställe: *”Dig som jag ej känner – men tillhör.”* Det var en insikt som även Jakob kom fram till: denne som han inte kände, som han tvingades brottas med, han förstod samtidigt han att ändå tillhörde honom, inte kunde leva utan honom. Och då byter också kampen karaktär: om han från början kämpade *mot* honom, kämpar han i slutändan *med* honom. Det är när Gud bjuder motstånd som vi lär känna honom.

I epistelläsningen hörde vi om hur Paulus kämpade med andra människor som vill tysta honom och hindra honom att utföra Guds verk. Han utsattes för omfattande trakasserier och förföljelser men ingenting skulle hindra honom. På samma sätt som vi även ser idag hur kristna på många håll i världen utsätts för förföljelser och trakasserier. Och evangeliet berättar om den kananeiska kvinnans kamp, som hade en sjuk dotter hemma. Hon kommer till Jesus i sin förtvivlan men möts av tystnad, en tystnad som måste ha uppfattats som ligkiltighet. Men hon gav sig inte – hon var ihärdig i sin bön och slut fick hon Jesus att lyssna på henne. Hennes uthållighet skulle löna sig.

De olika personernas kamp ser väldigt olika ut. Och så ser det nog ut också för oss. Den enes kamp är inte den andres lik. Det kan vara att man kämpar med andra människor – som man upplever hindrar en på olika sätt, eller att man kämpar med sig själv. Det kan också vara att man kämpar med Gud, men för någon kan det vara som för Jakob, att man egentligen vill vara ifred – att Gud kommer och stör och plötsligt är man intrasslad i en kamp som man inte sökte eller ville ha. Eller så är det som med den kananeiska kvinnan - att det är du som stör Gud som ihärdigt söker honom och försöker få hans uppmärksamhet. Att du kämpar med sjukdom för egen del eller någon i din närhet. Och inte förstår varför du inte får något svar.

Vad kan den kananeiska kvinnan lära oss? Vad vill Jesus lära oss? Kan det vara så att vi kan kämpa oss till något som Gud inte hade tänkt sig från början? Kan vi så att säga betvinga Jesus, få honom att ändra sig genom att be tillräckligt enträget?

Ja, det gåtfulla är att vi tycks kunna övertala Gud. Den kananeiska kvinnan övertygade Jesus med sin tro. Hon som inte gav sig trots allt motstånd, både från lärjungarna och från Jesus själv. Till slut kapitulerar Jesus för henne. Vilket han kanske också ville föra från första början.

Bön är på riktigt. Bön gör skillnad, skillnad för våra närmaste, för Gud men framförallt för dig själv. Bön förändrar dig. Och det är därför som Jesus så ofta uppmanar oss att be och fortsätta be.

Vår kamp med Gud ser olika ut. För min del har kampen ofta handlat om att få ihop den kristna tron, få ihop den med vetenskap och forskning eller att det ska gå ihop rent logiskt. Och tvivel står inte i motsats till tro. Det är om man vågar ta sitt tvivel på allvar som tron kan fördjupas. Detta sagt även om jag också förstår att tron i slutändan inte handlar om *hjärnan* och *förståndet* utan om *hjärta* och *tillit*.

Luther lär ha sagt att när man kommer till ett svårt ställe i bibeln som vi inte förstår så får vi lyfta på hatten och gå vidare. Lämna det i Guds händer. Jag vet inte om jag håller med honom där. När det gäller bibelställen har jag upplevt att de ställena som kan vara de svåraste ofta också är de som gett mest i längden. Om man fördjupar sig i dem.

För 11 år sedan skrev jag min bok *I närkamp med Jesus* som var resultatet av mina funderingar kring bibel och tro. Jag hade ju med mig ett hundratal exemplar hit till Skepplanda som förlaget inte kunde sälja. Och jag måste säga att det är glädjande att jag inte har några med mig härifrån. På andra ställen jag varit gick de inte att bli av med, där läste nog folk inte böcker. Men här verkar man göra det!

Ja, våra liv är ofta förenade med kamp. Ingen av oss kommer undan den. Sen kan vår kamp inte jämföras med någon annans. Det går inte att säga vem som har det värst och någon som till det yttre kan verka väldigt lyckad kanske bär på mycket kamp inombords.

Men det finns en *mening* med att vi möter motstånd. En tro som aldrig varit kämpande blir en yttlig tro. Den går inte på djupet, får inga rötter. Och då kan tyna bort och försvinner med åren. Det är först när tron har genomgått en kamp som vi kan få kvitto på att den verkligen håller. Och då upptäcker vi att tron är värd att kämpa för.